Написав omiliya
П'ятниця, 18 липня 2014, 13:54

Джерело: http://omiliya.blogspot.com/2013/12/blog-post_29.html

Те, що я придбала новий роман Любка Дереша "Остання любов Асури Махараджа" є неймовірною дивиною. Тому що після його "Голови Якова" при згадці про цього письменника мені ставало недобре. Тіпало і хотілося перейти на "вєлікій і могічій".

Особливо при цьому мене дратувала оця містифікація навколо постаті Дереша: він говорить низьким оксамитовим голосом щось загадкове і таємниче, ніби ось-ось прагне відкрити Істину...

Саме так. Цей хлопчик 1984 року народження претендує на те, щоб відкрити усьому людству Істину.

Менше з тим. Отже, відкриваю я роман "Остання любов Асури Махараджа" і починаю дивуватися, підкреслювати олівчиком і ще раз дивуватися. Зараз, коли вже книгу прочитано, я з кожним днем, повертаючись у думках до роману, утверджуюся у думці, що це дуже добра робота, що ця книга написана цілком на світовому рівні і робить честь українській літературі.

Одним словом, ура! Любко Дереш нарешті виписався! (Ага, саме так я і думаю, бо не належу до шанувальниць його ранньої творчості).

Написав omiliya
П'ятниця, 18 липня 2014, 13:54

Як відомо усім, хто стежить за літературним процесом, у романі розповідається про історію кохання демона з нижніх світів до сліпої дівчини Даші, яка проживає у Нью-Йорку.

Чим мене привабив цей роман? По-перше, добірною хорошою українською мовою. Справді оксамитовою, приємною і плинною. Багато сучасних письменників прагнуть розширювати свій лексичний запас і це виходить у них дуже неорганічно і неоковирно, аж до нечитабельності. У Любка Дереша не мова - пісня. Дуже добре! По-друге, тут нарешті з'являється виписаний сюжет. Не карколомний, не динамічний. Але такий, що може бути. По-третє, Любку Дерешу дуже добре вдалося синтезувати масив начитаного з ведичного вчення і езотеричної літератури й витворити власний, напрочуд атмосферний, світ, долучивши до цього не тільки інтелект, а й гумор. За образ Шефа, чи то Бога, який курить марихуану, або ж за гламурну вечірку у Пеклі - респект і низький уклін.

Попри простоту сюжету, роман, завдяки довершено створеному атмосферному світу, у жодному місці не провисає. Я, принаймні, цього не помітила. Окрім того, родзинкою роману є сюжет із протестами на Уолл-Стріт, які містичним чином дуже подібні до тих подій, які зараз відбуваються в Україні. Одним словом, якщо Любко Дереш нарешті припинить корчити з себе Гуру, з нього може справді вийти щось дуже хороше. Ну, не пристойно це - хлопчику, який "смаленого вовка не бачив", писати про Вічне й Істину, або ж трактат "Я і Бог".

Резюме: блискуче, але не для кожного. Аж ніяк не бульварне чтиво і це плюс.

Суб'єктивне враження: 5/5.